

ESTI LAPOK.

Szombaton,

6.

Junius 9. 1849.

Legujabb hivatalos tudósítás után sietünk közönségünkkel tudatni, miszerint az orosz seregek Gallicziából visszavonattak.

E hír úgy hisszük mindenütt leverően foghatni a kedélyekre.

A schwarzgelbekére ők tudják: hogy miért; — a magyarokéra pedig azért, hogy ilyen szép alkalom vonatik el tőlünk a muszkákat valahára megverhetni, hogy többet ne ijesztgessenek bennünket velök.

Egy igen szép jellemvonást kell feljegyeznünk a szomorú időkből.

Az osztrák hadbírótság hat évi börtönre ítélte el egy hazánkfíát, egyetlen költeményeért. Elítélte, mert a hazafi szégyennek tartá menteni is magát olly vád ellen, melly neki legszebb erénye.

Mikor a lábára verték a lánczot, ajkaihoz emelte azt s megcsókolá:

„Örömet viselem érted, édes hazám!”

Ezzel üdvözlé láncza legelső csörrenését.

Pedig akkor nem tudta: hogy milly rövid ideig fogja azt viselni.

E szavait hirül vitték a várparancsnok Henczinek, ki e fölötti boszújában a hazafit Budaostroma alatt olly helyre záratta, mellyet legjobban ért a magyar golyó.

E honfitársunk most szabad és köztünk van. Neve Czuczor.

Legyen az ő nevének is egy sor szentelve történetünk lapjain.

Bécsben kis muszka figurákat csinálnak, gutta perchából. Ezeket szépen kifestik ember formára. Ennek az elastic muszkanak aztán ha a fejére nyomnak, az egész figura elszélesül, s a képe irtózatosan vigyorgóvá válik.

„Most azt gondolja, hogy Magyarországra fog jönni.”

Ha pedig megfogják a fejét s egyet húznak rajta, a képe iszonyúan megnyúlik és borzasztó miserabilis alakot vesz föl.

„Most arra gondol: hogy majd jól elverik ott.”

A bécsi gemütlichkeit soha sem vész ki.

Gyönyörű vicznek jutottunk nyomára.

Egy városban az ujjoncszedő tiszték valóságos kereskedést űztek az ujjonczokkal.

Az ollyan derék fiúkat, a kik maguk jószántából beálltak katonának, eladták jó pénzért ollyan embereknek, kik maguk helyett akartak fogadni honvédeket.

Minő szép leleményesség illy háborús időkben!

Vidékről valahonnan egy igen nagyon pironogató levelet kaptunk a miatt: hogy miért írjuk az isten nevét kis betűvel? Felelünk rá.

Az isten tisztelete nem a külszínben, hanem a szív érzelmeiben van meghatározva. S az eszme nagyságának megfelelő nagyságú betű nincsen.

A mi e tekintetben az orthographiát illeti, véleményünk szerint az nem név, a mi minden nemzet nyelvén változik. Egyébiránt, nehogy ez által csak egy embernek is botránkoztatására legyünk, irandjuk ezentul nagy betűvel.

Egy pár irtózatosan vöröstollas financz indítvány rohant meg legközelebb bennünket.

Egyik azt indítványozza: hogy rögtön érvénytelenítessék minden német bankjegyet.

A másik pedig azt: hogy váltassék be magyar bankjegyekre.

Ezt az utósót nagyon megköszönné Austria.

Mindjárt nyakunkba köthetné vagy kétszáz millió adósságát.

Győznénk bankót nyomatni a számára.

Csak hagyni kell ezt szépen magára és semmi erőszakos módszerrel nem segíteni rajta.

A kereskedelmi világ ki fogja magát egyenlíteni.

Austriában nem fogadják el a magyar bankjegyeket.

Ezért a kereskedő kénytelen osztrák bankjegyeket vinni ki.

Illyenformán a német bankjegyek szépen kiszivárognak. S ha az osztrák bank megbukik, mint ott lesznek a kötelezvényei egy rakáson.

A rögtöni betiltással pedig csak azt nyernek: hogy pénzüzerek szegény emberektől jó olcsón bevásárlanak s kereskedőknek jó drágán kiadnák, s a bankjegyek még is a cursusban maradnának.

Most halljuk: hogy egy új lovas ezredünk van alakulóban „Attila huszárok” neve alatt. Már három század fel van szerelve.

Nevökhöz méltók legyenek, Isten ostorai.

Folyó hó 16-án hirlap irodalmunk egy nagy-szerű organummal fog szaporodni

Respublica

czim alatt.

A dolgozótársok közt, kik a mult évi Pesti hirlap dolgozótársai voltak, főleg Csengeri és

Kemény neveit említjük. A lapot, c z i m e u t á n, úgy hisszük ez legerősebben ajánlja.

A szerkesztő Erdélyi János programm helyett kinyilatkoztatja, hogy a miniszerelnöki beszéd minden pontjaihoz szorosán fog ragaszkodni.

„Forradalom, respublica, democratia.”

E lap minden héten hatszor fog megjelenni, nagy iven és alakban.

Előfizetési ára félévre helyben 8 ft. p. postán 9 ft. 12 kr.

Előfizethetni Lukács László nyomdájában, országut Kunevalder ház.

© Auflauf vala.

Már azt hívém, hogy forradalom, revolutio s isten tudja, mi nem következendik belőle.

Töméntelen nép gyűlt össze.

S a tömeg mindig növekedett, bámulata mindig nőtt.

„Lehetlen!” „képtelenség!” „minő csoda!” szavak voltak untalan hallhatók.

Magam is oda mentem, magam is bámultam, magam is csodáltam. Alig hittem szememnek.

Egy tallért mutattak valóságos 5 frtos tallért.

... Most még ingyen láttam. Hanem ha mindig így megy nem sokára csak pénzért láthatandom.

Muszkaország ismertetése.

Oroszország kiterjedése akkora, hogy egy és ugyan azon időben egyik felén tél van, másik felén nyár.

Egyik részében jeges medvéket kerget a törpe Samojed, másik részében párduczokat nyilaz a kutyafejű tatár.

Egyik részében kutyákon járnak az emberek, másikban tevéken.

Egyik részében azért nem terem semmi, hogy hideg van, másik részében pedig azért nem, mert meleg van.

Oroszország ázsiai részében három napig kell az embernek utazni, míg egy embert talál, az is medve inkább mint ember.

Oroszország népei kerek számban épen százféle nyelvet beszélnek, ide nem számítva azokat a kik csupán ugatással és rőfögéssel szoktak egymásközt conversálni.

Nagyobb része a muszka alattvalóknak még abban az állapotban van, mellyben volt a legelső ember, mikor felfödözte: hogy nem divat négy kéz láb járni.

Ha meghalljuk azt: hogy Lapponiában a halzsirt iteze számra isszák s a szarvasfaggyút

kenyér nélkül eszik, mindjárt gondolni fogjuk: hogy ott a szakács mesterség nincs nagy tökéletességre vive.

A mi a tudományokat illeti, átalán véve a muszka nyelvben nem is számlálnak tovább ötnél, a ki ennél többet akar mondani, a hajszálaira, a csillagokra vagy a porszemekre kénytelen mutatni: hogy a sokat kifejezze.

A muszka algebra és mathesis csupán a kansukaütések leszámolásában öszpontosul.

A physicát is nagyra vitték, Siberiában bundát viselnek, Krimiában pedig minden ember tetőtől talpig mezitláb jár.

A mi a Chemiát illeti, annyi bizonyos: hogy a krumpliból ők is tudnak pálinkát főzni.

Hanem a szépművészet erősen gyöngé oldaluk. Még külszországba is járnak ki közülök idegen színpadokon szereplendő művészek, kiket a gonosz világ medvetánczoltatóknak nevez.

Egyedül a festészet nincs náluk tökéletesen kifejtve. De ez nem is lehet, ki tudna ott valakit portraetirozni: hol az emberek soha sem mosdanak, nehogy a képek megfázzék, s ki találna magának festői ideált: hol a nőknek is szakálla, bajusza nő, és mikor teljes ornatusban vannak felöltözve, csak a órruk hegye látszik, az is bekormolva.

Van ez országban egy millió nemesember, félmillió pap, a többi mint paraszt.

Boldog ország.

A parasztnak nem csak földje nem a magáé, de még a háta sem.

Ha valaki egy parasztot hátba ver, a világért sem szabad annak a parasztnak a hátba verésért panaszt tenni, hanem el kell mennie a földes urához és bejelenteni hogy egy idegen ember erőszakos foglalást tett a földes úr jogába, s a földes úr perli meg helyette a verekedőt s a mit a verekedő fizet, az a földes úré.

Ha a földes urat exequálni akarják éppen úgy liquidálhat száz parasztot, mint száz birkát. Ez ott az armentum ferreum.

Az orosz nemes ember nem lesz katona, nem is arravaló. A parasztja sem arra való, éppen azért csak husz esztendeig kell katonáskodnia: hogy beletanuljon. Még a tiz esztendő katona csak rekruta.

Oroszországban van ugyan pénz, de az kell a nemes embereknek, meg a czárnak, a parasztja esérébe vasárol, vagy lop egymástól. Ez ott a kereskedelmi systema.

Csinálnak ott caviárt is, meg kecsketúrót. A nyusztot és murmutért is igen szépen megtudják nyúzni. Ez ott az industria.

Bor is terem Oroszországban, de nem szokás meginni. Abból csinálják a vitriolt.

Az ural hegyen vannak tömérdek bányák, mik iszonyú mennyiségben producálják az arsenicumot, büdöskövet és macskaezüstöt s más nemes érczeket.

Kamtsatkában vasból verik a pénzeket, még a tallérokat is. E végett egy tallérnak akkora a terjedelme, mint egy tráncsértál, és annak megfelelő pondus specificuma. Ha az ember ötven forintot akar készpénzben magával hordani, szekeret kell neki fogadnia.

Ujságok nem teremnek Oroszországban, kül-

lőldről sem szabad egyet is bevinni, mióta a Jelenkor megszűnt.

Muszkaországban még a professorok is katonák s katonai rangfokozatok különböztetik meg őket egymástól. Ezért van ott annyi katona.

Még 1837-ben nem volt több könyv egész Muszkaországban, mint 987. Azt sem olvasta senki.

Láttuk Oroszország physicumát, lássuk már most a politicumát.

Hajdan a czár ukázai így kezdődtek:

„Ez a bojárok véleménye és a czár parancsolatja.“

A bojárok véleménye egy idő óta elmaradt, most csak a czár parancsolatja jó kérdésbe.

A czárnak nem szabad más ország koronáját elfogadni, hanem valamely országot koronástól, mindenestől elfoglalni igen.

Az ország ügyeit végzi a státustanács a senatus és a szent synodus.

Ministerium is van ott, de nincs kitéve a megbukhatásnak. A czár ugyan megnádpálczázhatja őket, de egyéb felelősséggel nem is tartoznak senkinek.

Legjobb dolga van a justizministernek. Az egész nap egyebet sem tesz, mint csapatja azokat, a kiknek pörük van egymással.

Az elnök titulusa ott Isprávník. Szép név.

A mi a finaczwésent illeti. A hivatalnokok fizetése igen kicsiny, hanem lopni igen sokat szabad nekik.

Muszkaországnak is van statusadóssága valamely ezer háromszáz millió. Soha se fogja ki fizetni.

Serege ugyan sok van. De az olyan más ország seregeihez képest, mint a rézpénz az ezüsthöz. Egy huszárt ötven kozákra lehet felváltani.

Hajóhada is van Oroszországnak a Cáspiumi tengeren és ott, minthogy maga van és nem mehet ki, igen hatalmas.

Egyébiránt rövid időn vagy ő jön ide, vagy mi megyünk oda s akkor majd jobban megismerkedjünk vele.

Par force hazaárulók.

Megyek az utcán, találkozom egy régi ismerősömmel. Megállítom. „Ne érj hozzám, szól az, — én hazaáruló vagyok.“

— Az istenért, mit vétettél?

— „Meggörnyedtem“, mint az igazságminister mondja. Sánta voltam az általános migratio napján, itt maradtam s most ki vagyok nevezve hazaárulónak.

— Servus, ha így van a dolog, menj utadra, adjon az isten neked jobb erkölcsöket.

Megyek odább. Találkozom másik ismerősömmel, az szóba is áll velem, s mikor már jól belelegyedünk a discursusba, azt kérde tőlem.

— Apropos! Tudod-e, hogy én hazaáruló vagyok?

— Drei Schritt vom Leib! Apage Satanas! Mit vétettél?

— Királyi tábla voltam, úgy görnyedtem meg, s most ki vagyok nevezve hazaárulónak.

— Adieu. Ereszd el a kaputod. Nem szeretném, ha meglátna valaki: hogy együtt beszélünk.

Megyek tovább. Jön három ismerősöm együtt, megállítom a középsőt, a másik kettő is megáll.

— Képzeljétek, minő fatum ért! Nem tudok hova lenni. Két perce, hogy a házból kijövök s már két emberrel találkozom, a ki hazaáruló,

— Az nem csuda. Mi mind a hárman hazaárulók vagyunk.

— Bolond gombát ettetek? Hát ti mijét adtátok el a hazának?

— Nem tudom én. Simplex irnokok vagyunk. Irtunk az egész télen de papiro ad chartam, estenként kijártunk a német placátokat nevetni s a magyar seregeket várni, egy szép reggel aztán tudunkra adták: hogy elmehetünk pokolba, és hogy ezentul hazaárulók vagyunk.

— De hát mért nem mondtátok: hogy nem vétettetek semmit?

— Nem kérdezte senki.

— De hát hogy nem akasztatjátok fel magatokat, ha hazaárulók vagytok?

— Nincs annyi fa az országban, hogy mind elférjünk rajta.

— Jójczakát! Ne jöjtek velem egyúton.

Borzasztó. Ezek az emberek millyen derék becsületes hazafiak lehetnének, ha ministerialis rendelet következtében nem volna nekik muszáj hazaárulónak lenni.

Én nem lakok itten. Ma pakoltatok, holnap megyek vissza Debreczenbe.

A vörös sapkás.

„A régiékből ide hozzám,
Kik éve együtt harcrolunk;
Miért alunnók át az éjt,
Ha nem virad több hajnalunk? . . .
Ma még igyunk! . . . jó bort ide,
Éltessük a magyar hazát!
Hadd mondja holnap a világ:
Voltak; hős volt mindegyike!

Jer zászlóaljunk bokkrétája,
Jer közelebb szép hadleány;
Mindössze sem sokan vagyunk,
Hadd járja csók a bor után.
Pár óra még, s e hült ajak
Hazám földjét csokolja meg . . .
— Kiáltatok majd többiek
Helyettünk: éljen a haza!

Mit ér az a mit eddig éltem?
Mi hozzá e pár pillanat?

Halhatnék csak még egyszer így,
Elhagynám menyországomat!
Élet, kibékülök veled,
Kibékülök halálomért,
Áldlak hazám e szavadért:
Volt; nagyobb hőst nem szülhettek."

Virad, föl, föl! Mi haszna várnók,
A fejlődő nap sugarát;
E csatatér hozandja meg
Hazánk éjének hajnalát.
Sugára lesz vérünk tava,
És napja összes sebeink.
Hadd mondják el testvéreink:
Ők voltak, és él a haza!"

Vajda János.

KÖLTŐI VERSENY.

Honvéd és huszár.

Foly az ostrom Budavár falánál
És megindul rohamra a honvéd;
Ajakán dal, esakóján bokréta,
És dicsőség égeti hős lelkét.
Büszke huszár néz föl a vár alól
És látja azt, a mit még nem látott:
Lova tombol, ő majd sir mérgében,
És káromol istent és világot.

Áll a honvéd s visszanez egy percze;
Keble vérezik, arca fényes villám.
„Szegény huszár! oh hogy sajnállak én,
Nem jöhetsz föl lovaddal a létrán.
Néz a huszár s reszket minden tagja
És látja azt, a mit még nem látott:
Lova tombol, ő majd sir mérgében
És káromol istent és világot.

G y u l a i P á l.

Honvéd és huszár.

Szuronyt szegez a honvéd s merészen
Magas létrán felebb felebb halad.
Nyugtalanul tomboló ménén ül
A huszár az ostromlott fal alatt.
Keresi a honvédnek szuronya
Hol a német áruló kebele. —
A huszár is kivonta a kardját,
S fáj neki hogy nincs mit vágni vele.

Csak hogy meg nem vesz szörnyü mérgében.
Szégyene is, irigység is bántja.
„Most latom még, hogy te is csak jó vagy
Valamire, ebatta bakája!"
A honvéd meg, a megmászott falról
Nem teheti, hogy le ne tekintsen.
„Szegény huszár, nem jöhet utánom
A lovával, — sajnálom biz isten."

És előre, és miénk a vár, és
A honvédé az egész dicsőség
Sir a huszár boszujában; lova
Fület hegyez és busan nyerit még.

S z á s z K.

Levél Horárikhoz.

„Tekintetes nagytudományu nemzeti szer-
kesztő ur, kegyelmes patronusom! A sub //.
ide mellékelt Horárikhoz címzett levelet, olyan
alázatos kéréssel küldöm tekintetességédhez,
hogy azt becses lapjaiban közleni ne terheltes-
sék. Az aprilisbe küldtem volna, hanem a „pe-
sovics és flamingo“ szavak kifejezéseit nem
tudván németül, s az önlapja Grönlandtól Iro-
kézig mindenüvé járván, oda szántam. A tekin-
tetes nemzeti ur

alázatos szolgálja

b. Priszlinyausziczki Nanzian zenus
jezusalemi mágnás.

„Te Horárik te! Te nagy ember vagy;
mióta aprilist irsz nagyobbá lettél; legnagyobb
levél pedig akkor midőn ajánlád, hogy a de-
mokraták egymást tegezzék.

Te, a ki lelked van, gyönyörű reményekre
jogosítsz.

Emlékszel midőn tavaly az egyenlőségi tigris-
ben, a mi főnökünk a minster, másik főnökünk
öccse az újságíró hasonlót ajánlának?

Ó ez szép nap volt, egymás kebelére borul-
tunk s az egyenlőség édes könnyeit sirtuk.

Igaz, hogy a minster s újságíró testvérpár
ez elvet csak egymásra terjesztették ki, minket
pedig csak annyiban illetett mennyiben ők te-
geztek, mi pedig exjártuk őket, hanem e nap
azért mégis szép nap volt.

Én tégedet nem ismertelek, nem tudom
apróbb ember vagy-e a minsternél vagy ma-
gosabb Pálfi Albertnél — de az nem tesz sem-
mit. Te nem vagy minster, ergo tegezzek.

Majd ha az aprilis ministerré fog emelni,
megkérlek hogy újságíróddá engem végy fel.

Mi értjük egymást, mi hivek maradunk egy-
máshoz.

Akkor nem fogjuk egymást tegezni. Az az
én competáló titulusodat nem vonom meg.

Most ez a tegezés olyan forma nekünk, mint
Piusnak a háló és Sixtusnak a görbülten járás.

Ha nem haragszol még egy reflexiot teszek.
Te a tegezést igen kiterjesztéd — minden-
kire ki democratá.

Nem tudod, hogy most a pecsovicsok is —
értem az aprilisi liberalistákat — demokraták
akarnak lenni?

Ezekkel mi nem tegeződhünk, nekünk csak
a democraták essentiajával, a flamingokkal sza-
bad tegeződni.

Ezek a mi embereink. Ezekről tegezési gra-
tiantkat visszavehetjük — a nélkül, hogy nyik-
kanni merjenek. Hanem azok a pecsovicsok
még ugatni találnának.

Ezért indítványomat figyelmedbe ajánlom
neked

tegező társad

Priszlinyausziczki Nanzian zenus
flamingo-democratá.

Tábori kalandok.

Lőtték a németet jóféle kartácsesal, pedig
lovas volt az isten adta.

Szemközt a huszár morogva szól a kapitá-
nyához.

„Kapitány uram, legyék embersége, ne
hagyja lőni azt a szegény németet. Eresszen
minket rá.“

„Nem szabad.“

Megint vár a huszár, nem állhatja, megint
felszólal.

„Kapitány uram, nézze hogyan lövik sze-
gény vasas németet, bizony szégyent vallunk
vele, ha elszalad.

„Majd később.“

Utoljára csakugyan megfordult az ágyutűz
elől a lovasság s elfutott.

„Mondtam, a ki lelke van, hogy elmegy,
szólt a huszár és káromkodott, de sokkal szeb-
ben és sokkal cifrábban, minthogy azt tollal le-
lehetne pingálni s meszeről fenyegetett át ököl-
lel fiatal tüzeinkhez;

„Várj gyerek! Elkergetted előlünk a néme-
t!“

„Mit strázsál kend ott az ajtó előtt bátya?“
kérdik a honvédek Nagy Sorlónál a gazda em-
bert, ki vasvillával állt ki ajtajába a csata alatt.

„Hát mit strázsálnék, ha nem németet. Ha-
tával bujt el itt a padláson, őrzöm ők t, hogy
valaki el ne lopja.

Csakugyan ott találák mind a hatot.

Damjanics sokszor a legkellemetlenebb idő-
ben is künn szokott hálai az ég alatt. Oda
viteti ki a vacsoráját s ott költi el azt táborka-
rával.

Egyszer este nagyon elkéstek a vacsorája ki-
hozatalával, a vörös sapkások épen akkor már
neki ültek a maguk főztének s a jó gulyáshús-
szag még éhesebbé tette a tábornokot.

„Mellyitéké az a jószagu pörkölt hús?“

„A miénk, de biz a miénk!“ kiáltozák vala-
mennyien s körülfogták a tábornokot kínálva
mindenfélé szűrő eszközökkel, mik a kés villa
szerepét parodiálták.

A tábornok nem hagyta magát sokáig kinál-
tatni, leült egy bogrács mellé, s törzstisztjeivel
együtt nyakig ette magát a katonafőzte papri-
kás álból.

Csupán egy pár finnyásabb tiszt nem tartott
velük, gondolták magukban: majd jön a tábor-
nok vacsorája.

Az megis jött, hanem a mellé a közhonvéde-
ket ültette a tábornok cserébe a pörkölt husért.
A várakozók az nap nem ettek vacsorát.

Hadi életünkben.

⊙ A napokban Kossuthné meglátogatta az
egyik kórházat.

A kertben egy beteg, csinos fiatal honvéd
vonta figyelmét magára, kinek fején veres sip-
ka díszelgett.

— Mióta van ön itt? kérdi a főápolónő.

— Nehány hét óta már. Budaostrománál
jelen valék s ott lettem rosszabbul.

— Mikor állt be ön?
 — A múlt évben, midőn a ráczok ellen mentünk, a 9-ik zászlóaljba, még a nyáron.
 — S azóta ön mindig közkatona?
 — Mindig asszonyom.
 — Tán nem vett csatában részt?
 — Csak 18-ban s mind a 18-ban győztünk.
 — De hát mért nem ment ön elő? tán magaviselet...
 — Nem asszonyom, vannak bizonyítványaim. Egy hibám mégis van!
 — És az?
 — Pártfogóm nincs.
 — Magyar katonának nem szabad, hogy hibája legyen. Ezentul én leszek az ön pártfogója. Ha felgyógyul jelentse magát nálam.
 S e napemlékül és jelül egy ujdun új magyar pénzt ajándékozott neki.

⊙ Kassán történt.

Egy ebédlőben volt színhelye a jelenetnek, mit elbeszélni akarok.

Schlick az asztal mellett ül és eszik.

Mellette — jobb felől, hol vak — egy kézmives kinézésű, tisztas arcú ember ül.

Beszédbe ereszkednek.

Schlick a politikáról beszél, az pedig a tárgyat igen ügyesen a kereskedelemre vitte, s elmondá, hogy bőrgyárt akar felállítani.

Schlicknek ez ember nagyon megtetszett. Tán még jobban megtetszett volna, ha megtudja, hogy ez ember bőrgyárt csakugyan felállítja s osztrák bőrt dolgoztatott benne.

— Mert ez ember Dembinszki volt.

⊙ A Lloydban van megírva.

Szememmel láttam, füleimmel hallottam, hiszem vallom és állítom.

Commentar nélkül, mint pusztá jellemvonás mondatik el.

Debreczenben hideg téli éjjelen Kossuth a ministeri tanácsból épen haza menvén, *) egy ház alatt didergő honvédőrt lát.

— Te fázol? kérdé őt.

— Ó nagyon! Már négy-órja vagyok itt s még nem váltának fel.

— S hány órát kellene itt állnod?

— Csak egyet.

— Fölváltlak én.

— Uram az nem lehet. Föbe lőnének.

— Mitől se tarts. Add át fegyvered s főved, s az enyémme menj az örügylő tiszthez.

— Azt nem teszem uram, én becsületes katona vagyok.

— De én parancsolom.

S át vevé a honvédtől a puskát és csákót s saját fővegét tette fejére.

A honvéd a helyre érvén hol az örügylő tisztt mulatott, ez egész bámulva ráival:

*) A ministeri tanács mindég Kossuth szállásán tartatott. — Szerk.

— Ficzko, hogy merél eljönni?

— Fölváltottak uram.

— Megörülél? Ki váltott fel?

— Nem ismerem. Valami főtiszt lehetett, mert ugyancsak parancsolt.

Meglátva a tisztt a főveget a honvéd fején, kérdi tőle:

— S e főveg? ...

— Tőle van uram!

A tisztt eszeveszetten szalad az őrhelyhez.

S valóban nem csalódott. Ki ottan fegyveresen nyugodtan elő s hátra járkált, Kossuth vala.

Bámulatában szólni sem tudott, de igen Kossuth, ki szigorral kérdé tőle:

— Ön az őrtiszt?

— Igen uram.

— Vegye ön e puskát. Ön reggel 8 óráig itten őrt álland.

„Igy tudá magát, mondja a Lloyd, Kossuth népszerűvé tenni.“

Nyilatkozat.

Sajnálattal értesültünk: hogy tegnapi Marcius és Aprilis című czikkünk némely tán homályosabb kifejezéseiből némelyek azon értelmet vonták ki, mintha mi az ottan előforduló gyémánt és karperecz historiával Pálfi Albert személyére a gyanunak távol színt akartuk volna vetni.

Ez ügyben már egyszer feljövételünk után néhány napra a politicai ellenfél iránt lovagiaságból kötelességünknek tartottuk a közönség előtt felszólalni. Mondott szavainkhoz most is ragaszkodunk, miután tudjuk: hogy az egész vizsgálatban a Martius szerkesztőségének még neve sem fordul elő.

Mi a bünt üldözni fogjuk mindég, de ártatlant más büneért soha, bárha ellenségünk legyen is az.

J ó k a i M ó r.

Igazítás.

A tegnapi számban ezen szavak helyett: „Komáromnál a 24-ik zászlóaljnak Ó-Szönyt kellett földöznie“ ezen szavak olvasandók: „Komáromnál a 26-ik zászlóaljnak sat.“

Nemzeti színház.

Bérlet. Pest, Szombaton junius 9-kén 1849. Szünet.

HUNYADI LÁSZLÓ.

Eredeti nagy opera 4 szakaszban. Irta Egressi Benjámín, zenéjét szerzette Erkel Ferencz.

Rendező: Szerdahelyi.

Első szakasz: Czillei halála. Személyei:

V. László, magyar király . Bognár
 Czillei Ulrich, kormányzó . Kőszeghi
 Hunyadi László,)
 Hunyadi Mátyás,) testvérek
 Főurak. Király kísérete. Zsoldosok. Nép. —
 Történet Nándoron 1456.

Második szakasz: Király eskü. Személyei:

V. László, magyar király . Bognár
 Gara, nádor Reina
 Mária, leánya Hollósi K.
 Erzsébet, Hunyadi János
 özvegye Schodelné
 László,)
 Mátyás,) fiai Farkas Károly
 Csillag R.
 Egy hölgy Boldogné

Nemesek. Hölgyek. Történet Temesvárt 1456.

Harmadik szakasz: Ármány. Személyei:

V. László, magyar király . Bognár
 Gara, nádor Reina
 Mária, leánya Hollósi K.
 Hunyadi László Farkas Károly
 Hunyadi Mátyás Csillag R.

Násznép. Katonák. Történet hely: Buda 1456.

Negyedik szakasz: Vérpad. Személyei:

Gara, nádor Reina
 Mária, leánya Hollósi K.
 Erzsébet, Hunyadi János
 özvegye Schodelné
 Hunyadi László, fia Farkas Károly

Kiséret. Nép. Örök. Bakó. Történet: Budán.

Kezdeté 7 óraker, vége 9 után.

Szerkeszti Jókai Mór.

HIRDETÉSEK.

(1) Párnap alatt a sajtót elhagyja (2 3)

Költészetünk hátrányai

című röpirat.

Ezen röpirat, költészet-történeti, s széptani szempontból, tárgyalandja: költészetünk-történetét ennek fény és árnyóldalait, tekintettel levén a külföld irodalmi termékeire, párhuzamot vonva közte és költészetünk között. Szabatos röviden elő számlálván a költészeti iskolákat, balságaikat és életrealóságait; azoknak teremtőit. Egyszersmind terveket hoz elő, mellyek annyira zavart szépirodalmunk nemesítésére talán üdvös hatássallesznek.

Irta

VÁLYI KÁROLY.

(2) Megjelent alulírtnál s általa minden pesti és (1) vidéki könyvárusoknál kapható:

SZABADSÁGDALOK

irta

ZALÁR.

ára 10 kr. p. p.

Bucásnszki, kiadó.

(3) Előfizetési hirdetés. (1 3)

A „NÉPBARÁTJA“

című folyóiratra előfizetni lehet Pesten.

MAGYAR MIHÁL

könyvárusnál és vidéken minden posta hivatalnál Majus és Junius óra 40 ezüst krajezárral és Julistól December végeig 2 pfttal.